

JO TAMBÉ

ESTAVA AL PARLAMENT

SUPLEMENT ESPECIAL 14.500 EXEMPLARS

EDITAT PER: **Directa**
@la_Directa / facebook.com/directa / T.F.: 935.270.982
i l'Assemblea de Suport a les
Encausades d'Aturem el Parlament
encausadesparlament.wordpress.com
@15Milliure

Entitats, familiars i juristes denuncien la pena de presó a vuit manifestants d'Aturem el Parlament

Laia Serra: **Una sentència perillosa**

Benet Salellas: **Drets a la russa**

Familiars: **“Van dir als polítics el que tots pensem”**

El 'setge', una operació d'Estat

Juanfra Álvarez

El 15 de juny de 2011, el conseller Felip Puig va organitzar un dispositiu policial que obligava els i les diputades a travessar pel mig de la protesta indignada. Tres setmanes abans, la majoria dels grups parlamentaris havien criticat el conseller de CiU pel desallotjament de la plaça Catalunya, arran del qual 180 persones van resultar ferides

Jesús Rodríguez
@albertmartnez

El 14 de juny de 2011, milers de persones es van aplegar al voltant del parc de la Ciutadella de Barcelona. El recinte estava tancat i fortificat. Economistes com Miren Etxezarreta i Arcadi Oliveres, enfilats damunt d'una tarima, es dirigien a la gent amb argumentari econòmic i social per oposar-se a unes retallades pressupostàries que, l'endemà, CiU aprovaria, amb el suport de Joan Laporta i l'abstenció necessària del PP. La sanitat i l'ensenyament d'aquest país van quedar greument tocades per aquella mesura neoliberal imposada per la Unió Europea, el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial. Més de 1.500 efectius dels Mossos d'Esquadra, provinents de totes les regions policials catalanes, feien tornos al voltant de l'hemicicle. Autobusos amb lliteres i servei d'àpats els garantien una rereguarda més còmode. No hi havia lloc per a la improvisació.

El dispositiu policial havia estat ideat per Felip Puig, però els encarregats de desplegar-lo sobre el terreny van ser l'intendent Antoni Vergés (antic guàrdia civil), el comissari Sergi Pla (expolicia nacional), el comissari Joan Carles Molinero i el sotsinspector de la Divisió d'Informació amb TIP 2909. Els dos últims estaven vinculats al sector més independentista del cos dels Mossos d'Esquadra. L'operació policial del 15-J era una

qüestió d'Estat; per aquest motiu, espanyolistes i sobiranistes van fer pinya. Les imatges de les càrregues del 27 de maig a la plaça Catalunya encara estaven molt presents a les retines: manifestants amb els braços alçats rebien pals i més pals.

Els autors materials i intel·lectuals d'aquella repressió que va obrir els informatius d'Euronews o la CNN eren els mateixos que prepararien el dispositiu contra l'acció Aturem el Parlament. De fet, sense uns fets no s'explicarien els altres. Després que 180 persones quedessin ferides, dues d'elles de gravetat, una assemblea multitudinària a la plaça Catalunya va decidir envoltar el Parlament de Catalunya el dia que s'aproessin els pressupostos. La gent estava indignada i empoderada: "Posarem els nostres cossos per impedir que executin les retallades", cridava una noia amb el micròfon a la mà. I així va ser.

Inici amb càrregues policials

La matinada del 15 de juny, prop de 900 sacs de dormir i màrfegues dibuixaven una estampa ben acolorida davant d'una de les portes d'accés al parc de la Ciutadella. La majoria era gent molt jove, però també s'hi veien infermeres i professors perquè les mares blanques i grogues estaven en el seu punt àlgid. Amb l'alba, es va acabar la tranquil·litat. Centenars d'efectius antidisturbis comandats per Pla i Bordas van començar a carregar. Les càmeres de televisió encara no hi eren. Violència en estat pur. Primeres persones ferides. Les càrregues es repetirien a les set i a un quart de vuit.

Vuit minuts més tard, arriba la premsa. Felip Puig ordena que un cordó policial impedeixi la mobilitat de les periodistes. Només podran gravar el que passi en aquell punt. L'escenari s'assemblava a un plató de televisió. A banda i banda dels cordons policials, prop de 4.000 persones romanien assegurades.

A partir de les nou del matí, va començar el *show*. Interior havia enviat un SMS als diputats i les diputades indicant-los que entressin per la porta on hi havia la concentració, tot i que els altres sis accessos al parc de la

A l'alba d'aquella jornada, abans que arribessin les càmeres de televisió, es van produir diverses càrregues d'antidisturbis

Ciutadella estaven lliures de manifestants. Maragall, Tura, Boada, Herrera, López Tena i Geli comencen a desfilar cap a la porta. Es viuen moments de tensió, amb insults, però sense agressions. Les manifestants, tal com havien acordat, esperen les diputades amb els braços alçats i s'interposen en el seu camí per bloquejar-los el pas i, d'aquesta manera, demanar que no aprovin les retallades. Un dels concentrats va guixar la jaqueta de Montserrat Tura amb un esprai.

A diferència de les parlamentàries del PSC, ICV-EUiA i SI (les quals, tres setmanes enrere, havien criticat la violència

policial desplegada a la plaça Catalunya), els consellers del govern i gran part del grup parlamentari de CiU arriba a l'hemicicle dins de furgons policials. Artur Mas, Núria de Gispert, Felip Puig i Ramon Espadaler hi accedeixen amb helicòpters dels Mossos d'Esquadra i els Bombers de la Generalitat. El ple de les retallades pot començar amb normalitat.

Més tard, arribaria la reinterpretació mediàtica del que havia passat. Unanimitat entre la classe política i la premsa. Ho van batejar com a *setge* i es van fer paral·lelismes amb el cop d'Estat del 23-F, tot i que, en aquesta ocasió, les armes no les duïen els suposats colpistes. L'hemeroteca, a més, juga males passades. Només hi ha un precedent recent de protesta que envoltés la cambra parlamentària catalana. El 30 de maig de 1984, milers de militants de Convergència i Unió es van aplegar a tocar de les portes de l'hemicicle. Defensaven Jordi Pujol i la seva honorabilitat poc després d'esclatar el cas Banca Catalana. El cotxe de Raimon Obiols (PSC) va ser sacsejat mentre la gernació cridava: "Mateu-lo, mateu-lo. Obiols botifler!". Pasqual Maragall i Anna Balletbò van viure situacions similars. Miquel Roca ho va definir com una "manifestació única". El coordinador de la militància convergent era Lluís Renau, que aleshores ostentava el càrrec de director general de Seguretat Ciutadana. Ningú no va ser identificat ni jutjat ni condemnat ni, evidentment, empresonat.

Cronologia de la repressió 2011-2015

Aquesta llista ha estat elaborada per Rereguarda en Moviment. Si el teu cas no surt a la cronologia és per la dificultat de tenir coneixement de tots els casos de repressió que es produeixen i no compten amb una xarxa de suport. Si vols donar a conèixer el teu cas, pots contactar amb: rereguardaenmoviment@gmail.com o 15mlliure@gmail.com

27 DE MAIG Desallotjament frustrat de la plaça Catalunya. Centenars de persones ferides. Només el sotsinspector Jordi Arasa és condemnat a una multa de 435 euros per agredir el diputat de la CUP-AE David Fernández.
15 DE JUNY Acció Aturem el Parlament. Milers de persones es concentren als vol-

tants del parc de la Ciutadella el dia que el Parlament de Catalunya havia d'aprovar les retallades i la llei òmnibus.
OCTUBRE Vint detencions pel 15-J.
6 D'OCTUBRE Antidisturbis dels Mossos d'Esquadra (BRIMO) assalten la Ciutat de la Justícia per detenir sis persones que es disposaven a

La Generalitat i el Parlament, claus en la condemna

Des del dia de la mobilització del 15-J, les principals institucions catalanes i els mitjans de masses es van dedicar a criminalitzar les activistes i reclamar mà dura, fins al punt de recórrer al Tribunal Suprem l'absolució dictada per l'Audiència Nacional espanyola

Marc Font
@marcfontribas

El 17 de març, quan el Tribunal Suprem va comunicar la sentència que condemna vuit de les indignades inculpades per l'acció d'Aturem el Parlament a tres anys de presó, el conseller de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Francesc Homs, va comparèixer en la tradicional roda de premsa posterior al consell executiu del govern. En conèixer la notícia, el dirigent convergent va proclamar: "Crec que una part molt notable de la ciutadania de Catalunya no entenia que el que va passar al Parlament quedés en no res". Autoinvestit en la veu de Catalunya sense necessitat de cap enquesta que reforçés les seves paraules, Homs va afegir: "La sentència fa justícia en el sentit que és concordant amb el sentiment majoritari del poble de Catalunya".

La presidenta del Parlament, Núria de Gispert, va dir que considerava "més adequada" la decisió del Suprem que la de l'Audiència Nacional espanyola, que va decidir absoldre dinou de les vint activistes encausades. L'opinió va ser compartida pel conseller d'Interior, Ramon Espadaler. L'aplaudiment institucional, però, no va ser unànime: la CUP, a través del diputat Quim Arrufat, va manifestar la seva "profunda indignació" per la sentència i la repulsa

pel "concepte de justícia que té el govern", mentre que ICV la va considerar "desproporcionada". Sense l'actuació de les principals institucions catalanes, però, difícilment hauria arribat aquesta condemna.

Mas volia un "càstig exemplar"

La criminalització de l'acció de les indignades va arrencar el mateix 15 de juny de 2011, el dia de l'aprovació dels pressupostos a la cambra catalana, amb una declaració unànime de tots els grups parlamentaris, aleshores CiU, PSC, PP, ICV-EUIA, ERC, SI i C's. Ràpidament, es va començar a parlar de "setge" i "assalt", una terminologia bèlica emprada gairebé de manera unànime per uns mitjans de masses que reforçaven les demandes de mà dura fetes pels partits amb representació parlamentària. L'endemà dels fets, el president de la Generalitat, Artur Mas, reclamava un "càstig exemplar per a la gent que va cometre un atemptat flagrant contra la nostra democràcia i el nostre Parlament". L'aleshores titular d'Interior, Felip Puig, va parlar de "nous mètodes de resistència urbana que, sota una falsa aparença de resistència pacífica, utilitzen la violència extrema per activa i per passiva".

La maquinària repressiva ja s'havia posat en marxa i era evident que no s'atu-

Càrrecs institucionals de CiU com Francesc Homs, Núria de Gispert o Ramon Espadaler s'han mostrat satisfets per la nova sentència

raria amb les detencions inicials. El 21 de juny, la mesa del Parlament –integrada per quatre representants de CiU (Núria de Gispert, Lluís Corominas, Josep Rull i Dolores Batalla), dos del PSC (Higin Clotas i Montserrat Tura) i un del PP (Jordi Cornet)– va aprovar sumar-se a les diligències obertes per la fiscalia contra les indignades. En una declaració, la mesa subratllava que els fets "podien ser constitutius de delictes". El judici es va celebrar entre el març i el maig de l'any passat, amb peticions fiscals de cinc anys i mig de presó per a les vint encausades i de tres anys per part del Par-

lament i el govern autonòmic –en aquest cas, *només* per a quatre de les imputades. Però –i aquesta va ser la gran sorpresa per a l'establishment– el 7 de juliol, l'Audiència Nacional espanyola va absoldre dinou de les vint persones acusades d'un delictes contra les institucions de l'Estat, mentre que la restant va ser condemnada a quatre dies de localització per una falta de danys.

Al costat de Manos Limpias

Lluny d'acceptar el revés judicial, el Parlament i el govern van seguir els passos de la fiscalia i el sindicat ultra Manos Limpias i van recórrer la sentència al Tribunal Suprem. La cambra autonòmica ho va anunciar el 9 de juliol, amb l'argument que s'havia "menystingut" la institució. En aquesta ocasió, ja no hi va haver unanimitat: CiU, PSC, PP i C's van donar suport al recurs, mentre que ERC es va abstenir i ICV-EUIA i la CUP s'hi van oposar. Els consellers de Presidència i Interior, Francesc Homs i Ramon Espadaler, respectivament, van proclamar que l'executiu no estava d'acord amb la sentència i la van atacar perquè qüestionava l'operatiu de seguretat desplegat pels Mossos el dia de la mobilització. Nou mesos més tard, el Suprem va atendre les demandes del govern i el

Parlament i va condemnar vuit activistes a presó. Ara sí, aplaudiments institucionals.

En canvi, la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB) va emetre un comunicat que titllava la condemna de "llibertida" i proclamava: "Nosaltres també érem al Parlament". Alhora, recordava "l'aprovació entusiasta del govern de la Generalitat, que se sent d'allò més còmode amb la funció repressiva dels orga-

La FAVB i la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona han manifestat el seu rebuig a la decisió judicial

nismes de l'Estat espanyol". La Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Barcelona i diverses organitzacions antirepressives es van afegir al rebuig a la condemna. El dissabte 21 de març, milers de persones es van manifestar pel centre de la capital catalana sota el lema #3anysXprotestar, una mostra de suport massiu i de base a les activistes molt allunyat del "sentiment majoritari" proclamat per Francesc Homs en celebrar la sentència.

presentar-se voluntàriament davant el jutjat de guàrdia pel cas Aturem el Parlament.

29 DE MARÇ Vaga general. 116 detingudes a Catalunya. Angelo Cilia i un altre ciutadà italià perden un ull per l'impacte d'una bala de goma. Els Mossos d'Esquadra duen a

terme càrregues durant tot el dia i llancen gasos lacrimògens sobre milers de persones que es manifestaven al passeig de Gràcia. Diverses manifestants detingudes queden en llibertat després de pagar fiances de fins a 6.000 euros. Quatre persones són empresonades durant 35 dies.

24 D'ABRIL El Departament d'Interior obre una web de delació ciutadana i l'elimina un mes més tard. Es publiquen fotos de menors d'edat que són retirades després de la denúncia de les famílies. Suposadament, gràcies a la web, identifiquen 22 persones que van participar als piquets i les accions de la vaga del 29-M.

12 DE JUNY Manel Prat anuncia al Parlament l'ús de canons d'aigua per part dels antidisturbis. **JULIOL** Juan Pablo Torroija mor als calabossos de la Policia Local de Girona. La família ho denuncia com un cas de negligència. **13 DE JULIOL** Sergi Garcia és detingut després de llançar un ou a la seu del Partit

Una sentència perillosa

Laia Serra. Advocada penalista

És membre de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona, així com de l'Associació Catalana per la Defensa dels Drets Humans. Porta la defensa d'una de les vuit persones encausades que el Tribunal Suprem ha condemnat a tres anys de presó. Analitza en primer lloc i valora, després, aquesta darrera sentència, que qualifica d'"altament perillosa per al dret a la llibertat d'expressió i manifestació".

Sobre la vulneració del dret a la prova que al·legava el ministeri fiscal i la necessitat de repetició del judici

La sentència del Suprem no dóna la raó a la fiscalia, que al·legava que el seu dret a valer-se dels mitjans de prova necessaris havia estat vulnerat pel fet que molts parlamentaris havien declarat a través de videoconferència, cosa que impedia que es fessin reconeixements de vídeos i d'encausades. El Suprem entén que aquell mecanisme estava justificat per no destorbar les agendes dels parlamentaris i que permetia efectuar reconeixements si calia. Per tant, no calia anul·lar el judici i tornar-lo a celebrar. Cal recordar que, durant la fase d'investigació, la fiscalia mai no va demanar reconeixements en roda de les encausades i, durant el judici, excepte en un cas, ni ho va proposar.

Sobre els reportatges fotogràfics, les pericials fisonòmiques i la identificació de les encausades:

La sentència també dóna la raó a les defenses sobre el fet que els reportatges fotogràfics elaborats pels Mossos constituïen una autèntica diligència de prova incriminatòria i no una mera diligència d'identificació. Per tant, s'hauria d'haver dut a terme amb assistència lletrada per poder ser tinguda en compte com a prova. Quan les encausades havien estat identificades, van ser detingudes sense necessitat i, contra la seva voluntat, se'ls van fer fotos en determinades postures i col·locant-los peces de roba. Aquelles fotografies es van fer servir per elaborar uns informes pericials fisonòmics pels Mossos d'Esquadra, que havien de ser la prova clau per afirmar la identitat de les encausades. A banda de la manca de garanties a l'hora d'obtenir les fotos i la privació de les defenses de contradir-ne el contingut en el moment de la seva elaboració, les imatges il·lustraven llocs i moments diferents dels fets que s'atribuïen a les encau-

sades. A més, eren elaboracions tècnica-ment deficientes, ja que s'havien fet amb un senzill Photoshop i ni tan sols avaluaven els graus de certesa en la determinació de la identitat. Per aquests motius, no se'ls podia atorgar valor probatori. Per identificar les encausades, els jutges de l'Audiència Nacional (AN) van comparar els rostres de les encausades presents a la sala amb el material fotogràfic i fotogràfic dels mitjans de comunicació incorporat a l'expedient judicial.

Sobre l'intent de les acusacions de tombar l'absolució basant-se en l'error dels jutges de l'Audiència Nacional en la valoració de la prova:

Un primer eix argumental dels recursos de cassació era el fet que el recull fotogràfic i fotogràfic editat pels Mossos d'Esquadra contradeïa el relat dels fets de la sentència i, per tant, els fets provats d'aquesta sentència s'havien de modificar i extreure'n un pronunciament de condemna. El Suprem rebutja aquest motiu recordant que només es pot qüestionar una sentència per aquest motiu quan un document contradigui els seus fets provats de manera conculent i, a més, no sigui contradit per cap altra prova. Aquest no era el supòsit del cas, ja que la declaració dels parlamentaris i d'altres testimonis contradeïa i relativitzava els fets objecte d'acusació. A més, el criteri del Tribunal

El criteri del Tribunal Europeu de Drets Humans veta que el Tribunal canviï el veredict sense escoltar de nou les encausades

Europeu de Drets Humans vetava que el tribunal que resolgués el recurs contra la sentència pogués canviar el veredict si, per això, havia d'avaluar proves personals i no s'escoltava de nou les encausades.

Sobre l'intent de les acusacions de tombar l'absolució basant-se en l'error dels jutges de l'Audiència Nacional en el seu raonament jurídic:

Aquest segon eix argumental és el que acull el Suprem. Aquí, les acusacions opten per respectar els fets provats de la sentència, però al·leguen que el raonament jurídic seguit era erroni i que la conclusió legal

lògica era la condemna d'algunes de les encausades. Resulta especialment greu el fet que el Suprem no justifiqui per què opta per la condemna d'unes determinades encausades, que a més divergeixen de les del vot particular de la sentència de l'Audiència Nacional. El Suprem fa una maniobra que burla el criteri del Tribunal Europeu de Drets Humans, ja que, sota el pretext que el canvi de postura prové d'una nova anàlisi estrictament jurídica, el que fa és valorar de nou la prova i condemnar sense escoltar les encausades.

El Suprem acull l'argument de les acusacions, segons el qual la sentència parteix d'un enfocament equivocac. La sentència de l'AN havia considerat que davant dels drets personals dels parlamentaris (indemnitat, honorabilitat, lliber-

tat de moviment), hi havia el dret preferent a la llibertat d'expressió i de manifestació, que per a molts col·lectius suposa l'única possibilitat de dir la seva sobre l'afectació de drets bàsics que estan patint arran de les retallades. No resulta viable garantir el pluralisme polític, pilar de la democràcia, sense assegurar un espai per a l'expressió col·lectiva de la crítica al poder i, per tant, seria raonable tolerar alguns excessos eventuais. Els manifestants estaven actuant en el marc de l'exercici de drets constitucionals, qüestionant la representativitat dels polítics i reivindicant drets fonamentals. Per tant, els emparava l'exempció de responsabilitat criminal (Art. 27.2 Codi Penal).

La sentència argumentava que el dret penal no es podia usar per limitar o

Popular de Barcelona durant una concentració. És fortament apallissat.

AGOST Wandy Ferreira mor a la presó de Quatre Camins. Les circumstàncies de la mort encara no s'han aclarit.

14 DE NOVEMBRE Vaga general. Ester Quintana perd un ull per l'impacte d'una bala de goma.

27 DE DESEMBRE Ramon Espadaler substitueix Felip Puig al capdavant d'Interior.

27 DE FEBRER Vaga a les universitats. Nombrades càrregues i detencions.

14 DE MARÇ Espadaler anuncia que els antidisturbis no mostraran el número de placa, que

substituiran per una combinació alfanumèrica de nou xifres i lletres que duren a l'esquena.

1 DE MAIG La manifestació anticapitalista de la tarda acaba amb càrregues policials i cinc persones detingudes.

15 DE MAIG Detenció de cinc persones i escorcoll de l'Ateneu Llibertari de Sabadell i la seu

de la CGT a Sabadell. També registren diversos domicilis particulars. Els *cinc anarquistes de Barcelona* passen 124 dies en presó preventiva sota règim FIES. La prova principal contra les detingudes són missatges al Facebook.

31 DE JULIOL Yassir el Younoussi mor a la comissaria dels Mossos d'Esquadra del Ven-

L'estudi amagat

frontaven el dret a la llibertat d'expressió i manifestació dels manifestants i el dret a la participació política de la ciutadania, vehiculada a través dels parlamentaris elegits per representar-la al Parlament. El Suprem esmenta que la sentència de l'AN s'apartava equivocadament de les "claus definitòries del sistema i desjerarquitzava" aquell segon dret, que era preferent. Calia acotar el dret a la llibertat d'expressió per assegurar la "pervivència de l'estat de dret". L'atac a la tasca parlamentària suposava un atac als valors superiors de l'ordre democràtic, ja que el Parlament és l'espai on s'expressa el pluralisme i es desenvolupa el debat polític.

El Suprem, apartant-se del resultat de valoració de la prova de la sentència de l'Audiència Nacional, afirma que el lema de la manifestació –Aturem el Parlament– provava que la voluntat col·lectiva era pertorbar el funcionament normal del Parlament, que és el que protegeix aquell delictes. La vivència personal de cada parlamentari i el dispositiu policial, més o menys encertat, eren irrelevants per arribar a aquesta conclusió. En aquest context "ambiental" coactiu i intimidatori creat per centenars de persones, les encausades van aprofitar, se'n van fer seu i el van

Segons la nova decisió judicial, l'atac a la tasca parlamentària suposava un atac als valors superiors de l'ordre democràtic

desincentivar l'exercici de drets fonamentals. Finalment, entenia que els fets que s'atribuïen a les encausades no eren prou greus per constituir el delictes contra les institucions de l'Estat, que mai no s'ha aplicat. Aquest delictes exigia que s'usés la força, la violència, la intimidació o l'amenaça greu per impedir que els parlamentaris assistissin al Parlament o per coartar la seva llibertat d'opinió o vot. Finalment, expressava que, en tot cas, com que la pena mínima per aquell delictes és de tres anys, fet que suposava l'ingrés a presó, el principi de proporcionalitat imposava l'opció de l'absolució. El Suprem no justifica en cap moment l'adopció d'una pena tan greu com l'ingrés a presó.

El Suprem entén que l'anàlisi correcta de la situació era entendre que es con-

reforçar amb la seva participació, materialitzant la finalitat col·lectiva que es perseguia amb les seves conductes individuals. Per tant, la seva conducta era penalment reprovable. El Suprem acaba descartant el delictes d'atemptat contra l'autoritat que proposava la fiscalia perquè suposaria castigar la mateixa conducta dos cops.

Valoracions sobre el precedent jurídic que suposa la sentència del Tribunal Suprem:

La qualificació de la sentència del Suprem com a política és òbvia, fins i tot ho expressa el vot particular. El fonament de la sentència es basa en una presa de posició ideològica: una representació de quins valors i quins mecanismes d'expressió se situen per sobre dels altres. L'única participació ciutadana que es reconeix és la que

es canalitza a través de la representació parlamentària; així doncs, es margina la participació ciutadana directa i es neutralitza la crítica directa als mandataris que prenen decisions que no obeeixen a les necessitats de la majoria. Amb això, òbvia –com esmenta el vot particular– que el gaudi general d'uns béns bàsics és condició prèvia i necessària per assegurar el dret a la participació política de la ciutadania. Un dret a partir del qual, precisament,

El vot particular recorda que el gaudi general d'uns béns bàsics és condició prèvia i necessària per assegurar el dret a la participació política

justifica la condemna. El Suprem oblidava la màxima legal que cal interpretar l'aplicació de la llei a la llum de la realitat social imperant.

Aquesta sentència suposava crear un llinar altament perillós per al dret a la llibertat d'expressió i manifestació, per a la protesta. Aquest precedent jurídic es dona en un context de reformes legals represores –Codi Penal, llei mordassa i altres– que fins i tot comencen a preocupar les altes instàncies internacionals. Més enllà del cas concret, la societat civil ha de tenir clar que aquest precedent jurídic perjudica i condiciona tothom als respectius àmbits d'actuació.

La sentència també és altament perillosa des del punt de vista jurídic. No es tracta de valorar si els fets que es van produir durant l'encerclament del Parlament són censurables o no. El vot particular ho esmenta molt clarament: les persones responsables dels fets més greus no van ser identificades per la policia. Les que han estat encausades van actuar com els milers de persones que eren allí. Fins i tot l'Audiència Nacional –en fase d'investigació– va admetre que les seves conductes, com a molt, serien constitutives de falta: seguir un parlamentari amb els braços creuats, interpel·lar-lo, aixecar els braços i corejar consignes, exhibir una pancarta i cridar que no passin. Resulta obvi que cap d'aquestes accions no volia ni podia impedir l'accés dels parlamentaris al Parlament ni condicionar el vot de ningú. Com reconeix el Suprem, la pràctica totalitat dels parlamentaris no van sentir que perillés la

seva integritat, excepte –quina casualitat– els diputats de CiU. De fet, el Parlament va començar la seva tasca amb un lleu retard i va alterar l'ordre del dia en un punt, cosa que succeeix amb freqüència. Finalment, les retallades es van aprovar.

La sentència del Suprem trenca amb un dels principis més elementals del dret penal, el de culpabilitat, que diu que només es pot ser castigada i s'ha de respondre tan sols pels fets comesos efectivament. La sentència dona per fet la voluntat d'aquelles encausades d'impedir l'accés dels parlamentaris pel sol fet d'estar en una concentració amb aquell lema simbòlic i les responsabilitats injustament del malestar dels parlamentaris sorgit del qüestionament general a què se'ls va sotmetre. La construcció és perversa: la confrontació lleu i en clau política amb els parlamentaris es tradueix en afectació a la funció parlamentària i en un atac al nucli dur de la democràcia. La sentència justifica l'injustificable per dotar de cobertura jurídica un càstig exemplaritzant a la dissidència.

Sens dubte, la sentència de l'Audiència Nacional els resultava perillosa, no només per l'absolució de les encausades, sinó –i sobretot– pels raonaments jurídics

El Tribunal Suprem cerca un precedent jurídic contundent que desincentivi la societat civil a expressar el seu malestar

que contenia, que reivindicaven un dret penal compatible amb els drets fonamentals. Atenent a l'escenari de buidatge de contingut de drets fonamentals, contextualitzava i interpretava amb rigor i equilibri la figura de l'escrache. El Suprem, en canvi, cercava un precedent jurídic contundent que desincentivés la societat civil a expressar el seu malestar, que dificultés revocar el "mandat democràtic" als representants que s'aparten de les necessitats i dels drets fonamentals de la població.

Ara, toca esgotar les possibilitats legals per evitar ingressos injustificats a presó i seguir amb persistència i convicció un camí que, previsiblement, serà llarg si hem de recórrer al Tribunal Constitucional i, tot seguit, al Tribunal Europeu de Drets Humans.

drell. Encara no s'han aclarit els fets.
6 D'OCTUBRE Juan Andrés Benítez mor després de ser retingut per agents de la comissaria del carrer Nou de la Rambla (Ciutat Vella, Barcelona). Vuit agents estan imputats per homicidi.
NOVEMBRE Detenció de les anarquistes Mónica i Francisco. Encara es troben en

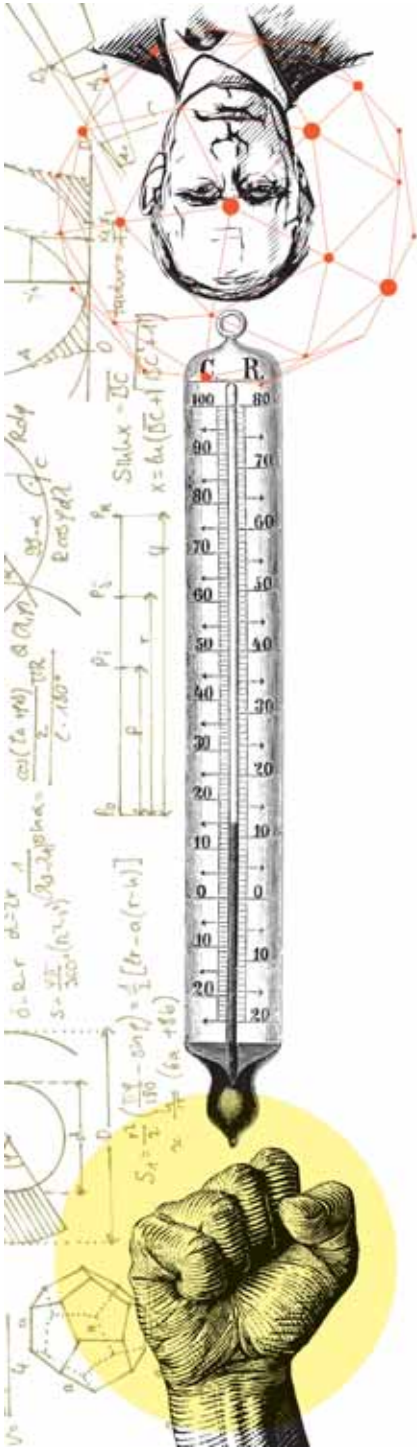
presó preventiva i sota règim FIES.
8 DE NOVEMBRE S'aprova la prohibició de les bales de goma a Catalunya.
DESEMBRE El govern espanyol presenta l'avantprojecte de la llei mordassa.
3 DE DESEMBRE Aramis Manukyan, *Al/ik*, mor al CIE de la Zona Franca.

2014

17 DE GENER Els Mossos d'Esquadra utilitzen el canó de so atordidor per primera vegada a Barcelona durant la manifestació de suport a les protestes del barri de Gornal (Burgos).
29 DE MARÇ Manifestació Desob2014. La BRIMO trenquen la marxa per la part davantera.
31 DE MARÇ Comença el judici contra les encau-

sades per Aturem el Parlament a l'Audiència Nacional espanyola. El 7 de juliol, es dicta sentència absolutòria.
30 D'ABRIL Es retiren les bales de goma de l'armeria dels Mossos d'Esquadra.
DEL 26 AL 31 DE MAIG Intent de desallotjament i enderrocament parcial del Centre

L'estudi amagat

Drets a la russa

Benet Salellas. Advocat penalista

Llicenciat en Filologia per la Universitat de Barcelona i en Dret per la Universitat de Girona. Porta la defensa d'algunes de les persones encusades al cas d'Aturem el Parlament.

El cas de la manifestació del 15 de juny de 2011 contra els primers pressupostos de les retallades davant del Parlament de Catalunya, convocada sota el lema *Aturem el Parlament*, està actuant com un autèntic termòmetre de la salut democràtica de l'Estat espanyol i de les elits dirigents a casa nostra. Hem viscut un relat sobre els fets d'aquella diada totalment interessat, destinat a esmoreir els crits d'aquelles que s'hi manifestaven. S'ha construït una narració plenament crítica amb les raons de la protesta i amb l'interès d'Interior de fer passar els diputats i les diputades que anaven a peu just pel mig de la manifestació, obligant-los a accedir a la Ciutadella pel mateix accés del carrer Pujades que es trobava blocat per les indignades. Sobretot, el relat s'ha mostrat inequívocament afònic amb les úniques agressions físiques que es van patir realment, com ressaltava David Fernández. No hi ha hagut espai per recordar les més de cent persones ferides pels antidisturbis dels Mossos d'Esquadra només unes setmanes abans a la plaça Catalunya.

El juliol passat, la Secció Primera de l'Audiència Nacional absolia totes les acusades per la protesta i feina una interessantíssima valoració de la importància del dret a la protesta en una societat democràtica. La sentència el col·locava com a pedra angular del sistema de llibertats: sense manifestació no hi ha expressió i sense expressió no hi ha pluralitat política ni tampoc acció política al marge del poder. Sé que és un discurs judicial, que sovint es construeix a partir de lleis i conceptes que no hem consensuat, construït ni aprovat. Però, acostumats al *no perquè no*, familiaritzats amb la democràcia estrictament epidèmica del règim del 78, la sentència del magistrat Ramon Sáez va fer un salt endavant cap a un model de societat com la que sovint defensem des d'aquestes manifestacions avui criminalitzades. Per això va ser titllat de *jutgeflauta* pel club Godó i companyia, per haver aixecat una trinxera jurídica des de la qual pensàvem defensar moltes

altres batalles. El text es decantava descaradament cap a la preponderància de la protesta col·lectiva per sobre dels drets individuals –magnificats– dels diputats i les diputades, els seus drets de circulació i de no ser molestats. A més, posava de manifest que els col·lectius amb menys presència als *mitjans de comunicació* i a les tribunes parlamentàries tenen un dret a la protesta més ampli precisament per compensar aquest desequilibri. La sentència coronava l'argument declarant que els jutges estan cridats a protegir els drets i no pas a retallar-los, convençuts que en cap cas el dret penal ha de desincentivar l'exercici de la dissidència.

Claríssimament, es tractava d'un plantejament massa avançat en tots sentits per a la classe política. També per a la majoria de la magistratura. També per al Parlament de Catalunya, el qual, a través d'un advocat particular amb minuta de cinc xifres, va recórrer la sentència

Ara, el Tribunal Suprem apuja el termòmetre repressiu i escombra sense miraments el nostre dret de protesta

demanant la condemna de les manifestants. I d'aquí prové una sentència molt dura, duríssima, com la que ara ens ha notificat el Tribunal Suprem. Ho castiga tot, tot el que no sigui quedar-se a casa i dir amén. I dol, perquè comprèn com un delictes contra les institucions de l'Estat seguir un diputat, posar-s'hi al davant amb els braços en forma de creu o recriminar-li la seva posició política i cridar-li que no ens representa.

Ara, el Tribunal Suprem apuja el termòmetre repressiu i escombra sense miraments el nostre dret de protesta. Comença revisant els fets provats de la sentència, una activitat que li és prohibida si és en contra de les acusades, perquè ni han estat presents al judici ni han vist personalment totes les proves que han estat practicades. Per això, Estrasburg prohibeix un canvi de fets *contra reo* en la segona instància, però s'ha practicat una excepció per a un cas de dret d'excepció. Perquè el Suprem, aquesta vegada, ha fet una cosa que no fa mai i caldrà donar una explicació a aquesta

superació de les seves pròpies línies vermelles. Els darrers anys, molts advocats recordem un únic cas de revisió de fets per part del Tribunal Suprem: quan va revocar la condemna dels guàrdies civils que l'Audiència de Sant Sebastià havia declarat culpables de torturar dos militants d'ETA, Portu i Sarasola. Va ser una altra resposta excepcional a un cas que s'havia descontrolat.

Però el més important és el debat de fons. La sacralització de la figura dels representants polítics, de l'espai públic que envolta els edificis parlamentaris i de la construcció de nous drets elevats a la categoria de drets fonamentals (com el *dret de trànsit* dels diputats). Situar tot això per sobre del dret de manifestació, de la llibertat d'expressió, de la participació política popular, suposa un autèntic cop d'estat judicial a un feble i precari sistema mínim de llibertats. Al cap i a la fi, es tracta d'una lluita ideològica que vam guanyar i que ara ens arrabassen de les mans. Una lluita tan clara que fins i tot es va fer explícita en el judici, quan només els diputats de Convergència i Unió van explicar que s'havien sentit coaccionats per la protesta, mentre els Maragalls, Milà o López Tena defensaven la validesa i la legitimitat dels crims. Aquesta discussió conceptual ha derivat cap al vessant més autoritari, el de la majoria d'un Tribunal Suprem que encara beu de la dictadura que va nomenar molts dels seus magistrats. Un vessant que, aleshores i ara, ha estat indiscutidament defensat per Mas i els seus a casa nostra.

Ho diu el magistrat del Suprem Perfecto Andrés en el vot particular a la sentència: "*El objeto de esta causa tiene connotaciones políticas tan intensas, que difícilmente podría darse una aproximación de derecho que no comporte o traduzca también una previa toma de posición del intérprete en ese otro plano*". La profilitat judicial del sistema manté els plantejaments ideològics més durs per escombrar el dret de manifestació i, de retruc, envia vuit companyes a la presó. Això comporta molts passos enrere, individuals i col·lectius, presents i futurs. El termòmetre de la democràcia està congelat, sota zero, com a la Rússia de Putin, amb gent a la presó per haver participat en una manifestació contra els pressupostos de les retallades socials més fortes des de 1979. Només per manifestar-se. Fa por.

Social Autogestionat Can Vies. Quatre dies de manifestacions i protestes al barri de Sant. Es produeixen 84 detencions i desenes d'agressions per part dels Mossos d'Esquadra. Sergi Rubia passa 23 dies en presó preventiva i, sis mesos més tard, és absolt. Un altre ciutadà que respon a les ini-

cialis I.E. passa prop de dos mesos en presó preventiva perquè no pot pagar la fiança de 10.000 euros que se li demana.

JUNY Sis persones detingudes, tres el dia 12 i tres el 17, per la manifestació de l'1 de maig.
9 DE JULIOL El Parlament de Catalunya aprova recórrer la sentència absolutòria d'Aturem el

Parlament amb els vots favorables de CIU, PSOE i PP i l'abstenció d'ERC.

16 DE DESEMBRE Operació Pandora contra l'anarquisme: onze detencions i escorcolls a centres socials, ateneus i domicilis particulars a Barcelona, Sabadell, Manresa i Madrid. Set de les detingudes, en presó preventiva sota règim

FIES. Un mes i mig després, són posades en llibertat amb càrrecs i una fiança de 3.000 euros.

2015

GENER Un jove de Santés és detingut i passa 34 dies en presó preventiva a Quatre Camins.
FEBRER Espadaler anuncia l'adquisició de pistoles Taser per part dels Mossos d'Esquadra.

“La sentència ha estat escrita en uns despatxos que no són els del Suprem”

Prop de 4.000 persones van participar, el 2011, en la protesta Aturem el Parlament. Només vint van seure al banc dels acusats de l'Audiència Nacional espanyola, que les va absoldre. I, finalment, el Suprem n'ha condemnat vuit a tres anys de presó. A **Ciro Morales**, se l'acusa de “corejar el lema de la manifestació” i de fer-ho “amb les mans obertes i els braços alçats”. En el seu cas, la sentència evidencia que en cap moment va impedir el pas del diputat. Se'l condemna per un delictes contra les altes institucions de l'Estat.

Gemma Garcia
@Gemma_g_fabrega

La sentència del Suprem representa un termòmetre de la salut democràtica de l'Estat?

Ho sento, però intentaré respondre sense utilitzar la fórmula salut democràtica. Sóc de la generació que ja va néixer en el desitjat sistema democràtic on s'han comès aquest tipus de barbaritats socials. Però bé, sí que crec que la sentència és una mostra de l'actual postura –espero que suïcida– de l'Estat espanyol. Un poder que ha anat castigant les classes populars amb solucions anticrisi i desenvolupant despòticament la seva repressió. Aquesta sentència mostra fins a quin punt la justícia esdevé un element més sobre el qual volen influir els poders fàctics. La bona salut associativa,

Sergi Pujolar

comunitària, crítica, popular... existeix en la mesura que es decideix plantar cara a aquesta situació.

Et va sorprendre que un òrgan excepcional com l'Audiència Nacional (AN) us absolgués? I que el Suprem, sense tornar a celebrar el judici –com obligaria Estrasburg–, us condemni?

Doncs sí, m'han sorprès ambdues decisions. L'AN té tan mala premsa –merescuda– que el fet de sortir-ne absolts va ser estrany. Però penso que vam tenir sort amb un dels jutges, Ramón Sáez, l'encarregat de redactar la sentència.

“L'Audiència Nacional té tan mala premsa que sortir-ne absolts va ser estrany. Penso que vam tenir sort amb un dels jutges, Ramón Sáez”

Ell ho va tenir fàcil: la intervenció dels Mossos i tota l'acusació van ser un nyap. La sorpresa arriba amb la decisió del Suprem perquè els nostres advocats remarcaven que un alt tribunal no ens podia condemnar sense judici. Això ja ha succeït en altres ocasions i l'Estat sempre ha rebut sancions d'Europa per això. És com amb la contaminació de les grans

empreses: prefereixen pagar la multa i continuar abocant residus. El govern sap que l'esbrancaran, però la repressió ja s'ha exercit.

Com llegeixes la condemna i per què creus que només és contra vuit persones?

Els caps pensants del poder no podien permetre que un acte com el nostre quedés impune. La sentència de l'AN es va escapar del seu control i ara l'han esmenat. No puc pensar una altra cosa: hi deuen haver hagut pressions. Hi poden influir qüestions com l'enfrontament Catalunya-Espanya... però, aquí, em perdo. Ni nosaltres ni els nostres advocats sabem per què només acusen vuit persones. No hi hem trobat cap raó lògica.

A la sentència, hi ha un vot particular que subratlla que els tipus penals no són atribuïbles als fets concrets individualitzats, que la causa té connotacions polítiques intenses...

És que el Suprem no ha canviat ni una coma de la sentència de l'AN. Per tant, els mateixos fets provats dels quals vam ser absolts ara suposen un delictes contra les altes institucions de l'Estat. Això és pura política. Aquesta sentència ha estat escrita en uns despatxos que no són els del Suprem. I això és el que apunta el vot particular.

Creus que la darrera sentència i els mitjans han minimitzat el context de la protesta?

I tant. L'únic que té en compte el context de crisi i empobriment social és Ramón Sáez a la sentència de l'AN. La sala va defensar la protesta com un dispositiu necessari per garantir l'anomenada salut democràtica del país.

Arran de la sentència absolutòria de l'Audiència Nacional, a La Vanguardia es va parlar de jueciflautas i a El País, d'“aval a la intimidació”. Els mitjans són un risc o una oportunitat pel cas?

Els mass media són un risc, però també tenen una responsabilitat. No hem d'oblidar que van col·laborar amb la policia entregant imatges que han servit com a proves als judicis. Com a assemblea, no col·laborem amb ells, però –de vegades– alguns condemnats sí que els considerem una possible eina de difusió, sempre conscients que correm el risc de ser manipulats.

La llei mordassa i les detencions de divuit activistes de Districte 14 a Madrid, les operacions Pandora i Pinyata... Quina lectura fas de l'escalada repressiva actual?

Quan sóc positiu, penso que són les darreres alenades d'aire d'un monstre que està agonitzant. Alenades cruels, despie-

“L'objectiu polític és impedir que aquesta decisió judicial estableixi jurisprudència, per això organitzem mobilitzacions”

tades i inhumanes que s'ho emporten tot per davant. Està essent molt dur. Ens hem de mantenir fortes i unides.

Ara, a banda de les actuacions judicials dels advocats, quins són els propers passos?

L'objectiu polític és impedir que s'estableixi jurisprudència, per això organitzem mobilitzacions que pressionin els estaments involucrats. La setmana de lluita de l'11 al 19 d'abril n'és un exemple. La legitimitat política i ètica la tenim nosaltres, ho hem de tenir clar. I la classe dirigent i les seves institucions estan tacades de sang i patiment. Davant d'això, s'ha d'estar amb els ulls ben oberts i apostar per transformar tota aquesta bogeria.

2 DE FEBRER Es publiquen les primeres condemnes per les protestes durant l'Efecte Can Vies: un any i vuit mesos de presó per a quatre persones; tres anys i nou mesos per a una altra.
17 DE MARÇ El Tribunal Suprem revoca l'absolució per l'acció Aturem el Parlament i condemna 8 persones a tres anys de presó.

19 DE MARÇ Condemnes de deu i nou mesos de presó per a dues persones que van participar en una acció simbòlica a l'hotel Mandarin durant la manifestació de l'1 de maig de 2010.

25 DE MARÇ El Congrés dels Diputats espanyol aprova la llei de seguretat ciutadana, la reforma del Codi Penal i el pacte antigihadista.

Entraran en vigor l'1 de juliol.

28 DE MARÇ Condemnes de tres anys i mig de presó per a tres persones detingudes per l'Efecte Can Vies.

30 DE MARÇ Operació Pinyata: quinze detencions i disset escorcolls a Barcelona, Madrid, Granada i Palència. Són acusades de suposat

“terrorisme anarquista”. Dos dies més tard, declaren a l'Audiència Nacional espanyola. Cinc són empresonades i una desena queden en llibertat. Durant els escorcolls, també es detenen unes altres 24 persones, acusades de resistència i usurpació, que són alliberades amb càrrecs posteriorment.

“Estan condemnats per alçar les mans i dir als polítics el que tots pensem”

Un grup de familiars de les persones condemnades a tres anys de presó ha decidit fer un salt en el procés d'acompanyament en què es troben des de l'octubre de 2011 i constituir-se en l'Assemblea de Familiars per la Llibertat de les persones encausades del Parlament. Viuen aquest procés judicial com una condemna en si mateixa i la sentència a presó com el seu punt àlgid. S'han organitzat per fer front a “la repressió i la impotència” que els ha provocat aquest cas. El seu objectiu és que les seves familiars no entrin a presó i el volen fer possibles donant-los suport polític i creant elles mateixes un espai de suport mutu. Parlem amb la Concha, el Pepe i la Mónica, membres de l'assemblea.

Redacció Directa
@la_Directa

Sergi Pujolar

Com sorgeix l'Assemblea de Familiars i quins objectius té?

(Pepe) Sorgeix de la necessitat de trobar una manera de donar suport als nostres fills i les nostres filles, amb l'objectiu fonamental que no entrin a la presó. Aquest suport va més enllà del que els podem donar a casa i també és polític, potser d'una altra manera i amb la nostra visió, però també polític.

(Mónica) Creiem que podem arribar a altres llocs on ells i elles no arriben, a altres persones, amb altres maneres de veure aquests temes. Es tracta d'arribar a gent que no té cap relació amb les persones condemnades i que, sovint, pensa en elles com si no formessin part de la societat, mes qüestiona i les jutja sense informació, sovint basant-se en els prejudicis i el desconeixement. El fet que persones de l'entorn de les condemnades els puguem explicar que veritablement no han fet res, que estan intentant lluitar per tothom, és important. El meu germà està condemnat per haver-se posat dar-

rere d'un polític amb les mans alçades i dir-li el que tots pensem, donant la cara per molts de nosaltres que, per por, per conformitat, per maneres de pensar... no sortim al carrer. Nosaltres podem donar aquesta altra visió dels fets.

(Concha) Aquesta assemblea també té un vessant emocional. Fonamentalment, es tracta de donar suport als nostres fills i filles perquè no entrin a la presó, d'ajudar en tot el que puguem. Però també fa que estiguem amb gent que està patint el mateix problema que tu. Per exemple, per a mi, això és totalment nou i no sabia per on tirar.

Quines eines us està aportant en el procés pel qual esteu passant? Com veieu i sentiu la situació actualment?

(Concha) Jo m'he sentit i, a estones, em sento totalment impotent. Són sentències tan fermes que sembla que estiguem lluitant contra un mur, contra ells. Al principi del procés, creia en certes coses, com que la justícia era justa i que la policia hi era,

en certa manera, per protegir-nos. Ara ja no ho penso. Estava molt equivocada.

(Pepe) Durant tot el procés judicial, vaig sentir que tenia una capacitat nul·la d'incidència o d'acció. Se't planteja una situació excepcional i vas a un tribunal on et sentis com una formigueta. En el curs d'aquest judici, vaig veure plasmades clarament la connivència entre el poder judicial i la policia i tota la sèrie de mecanismes que té l'aparell de l'Estat per portar el procés cap allà on vol. En aquest moment, potser la nostra capacitat d'influència és poqueta, però crec que serà més gran si ho fem tots els familiar junts.

(Mónica) A mi, em va costar molt assumir dues coses: primer, el fet que un familiar pugui entrar a presó i, segon, que la societat on vivim sigui així. Jo em considero una persona normal, que paga impostos, que va a treballar i que intenta ser tan justa i coherent com pot amb la gent amb qui con-

“Hem procurat educar els nostres fills i filles en valors de llibertat i compromís. Són aquests valors els que se'ls estan tornant en contra”

viu. I quan et passa això i tens una filla de tres anys i és possible que el seu tiet vagi a presó... com li explico on és i per què hi és? Perquè, ara mateix, només li puc dir que, al seu tiet, el volen posar a la presó per no fer res. Per defensar coses justes. I assumir això és dur. També m'ha fet comprendre moltes més coses i m'ha fet pensar; jo mai no he aixecat la veu i estar callada tampoc no m'ha servit per viure millor. Potser s'ha de lluitar d'una altra manera.

(Concha) Jo penso que hem procurat educar els nostres fills i filles en valors de llibertat, de lluita, de compromís amb la societat. I són aquests valors els que se'ls estan tornant en contra. Mai no hauria pensat que educar així pogués ser tan perillós, com es fa entendre amb aquesta sentència.

AMB LA FORÇA DE TOTES, LA SEVA LLIBERTAT

JO TAMBÉ ESTAVA AL PARLAMENT!

ABRIL. JORNADES DE LLUITA

<p>DISSABTE 11 18:00 CONCENTRACIÓ davant la seu de CIU c/ Còrrega 331</p> <p>CONCENTRACIONS I MANIFESTACIONS SOLIDÀRIES ARREU DE L'ESTAT</p>	<p>DIUMENGE 12 12:00 XERRADA DEBAT Ajuts al Parlament, Elecció Con-Vies i advocats. Amb vermut, dinar vege i música. Aparca Jaume Andrés c/ Aurora amb c/ Fierrota</p>	<p>DILLUNS 13 PENJA PANCARTES en solidaritat amb les encausades!</p>	<p>DIMECRES 15 Repartim els supliments especials de La Directa sobre el cas! CONCENTRACIONS SOLIDÀRIES PER TOT CATALUNYA</p>
---	--	--	--

DIUMENGE 19

RODEGEM EL PARLAMENT

CADENA HUMANA. PORTA UNA PEÇA DE ROBA GROGA!
12:00 PARC DE LA CIUTADELLA. ACCÉS ESTACIÓ DE FRANÇA